

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **Česká republika - Úřad práce České republiky**, se sídlem Praha 2, Karlovo náměstí 1359/1, zastoupený JUDr. Přemyslem Kamenářem, advokátem se sídlem Děčín, Sládkova 449/22, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.4.2010, č.j. ÚOHS-R175/2009/VZ-3215/2010/310/EKu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.4.2010, č.j. ÚOHS-R175/2009/VZ-3215/2010/310/EKu, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 200,- Kč ,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Přemysla Kamenáře, advokáta se sídlem Děčín, Sládkova 449/22.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (resp. jeho právní předchůdce) brojí žalobou proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 29.4.2010, č.j. ÚOHS-R175/2009/VZ-

3215/2010/310/EKu, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí žalovaného ze dne 2.12.2009, č.j. ÚOHS-S203/2009/VZ-15211/2009/510/IFa.

I. Podstata věci

Žalovaný rozhodl, že žalobcův právní předchůdce (Česká republika – Úřad práce v Děčíně) jako zadavatel se dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“), tím, že neuzavřel smlouvu na realizaci veřejné zakázky „*Rekvalifikační kurzy*“ zadávané v otevřeném řízení pouze s vybraným uchazečem, ale v částech 1, 2, 3, 4, 5, 8, 10, 12, 14, 15, 17 a 18 veřejné zakázky i s dalšími uchazeči o veřejnou zakázku, čímž nedodržel postup stanovený v § 82 odst. 2 a 3 ZVZ, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Za to byla právnímu předchůdci žalobce uložena pokuta ve výši 100 000,- Kč (v dalším textu bude „právní předchůdce žalobce“ označován jako „žalobce“).

Žalovaný dospěl k závěru, že specifíkem veřejné zakázky, jak byla vymezena, bylo uzavření *de facto* rámcových smluv s více dodavateli, na základě kterých by měl zadavatel uzavřít blíže nespecifikovaný počet dohod na realizaci jednotlivých kurzů, jak plyne ze čl. III. bodu 1. smlouvy („*Podmínky uzavírání dohod o provedení rekvalifikace*“). Podle tohoto ustanovení budou konkrétní rekvalifikační kurzy realizovány v souladu s touto smlouvou na základě jednotlivých „*Dohod o provedení rekvalifikace*“, které stanoví konkrétní počet účastníků rekvalifikačního kurzu, termín zahájení a ukončení rekvalifikačního kurzu a celkovou cenu rekvalifikačního kurzu, přičemž budou vycházet z obecných podmínek této smlouvy a obecně platných právních předpisů. Tak však podle žalovaného postupovat nelze, s výjimkou uzavření rámcové smlouvy, avšak v daném případě zadavatel podle ustanovení upravujících uzavírání rámcové smlouvy nepostupoval. Mohlo tak dojít k situaci, kdy předmět veřejné zakázky nebude realizován uchazečem, jehož nabídka byla vybrána jako nejvhodnější.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce popisuje a zdůvodňuje svůj postup při zadávání veřejné zakázky; mimo jiné uvádí, že se rozhodl rozdělit veřejnou zakázku na jednotlivé části s tím, že uzavře dohody na jednotlivé části veřejné zakázky s více dodavateli, aby se podstatně omezila možnost, že některé rekvalifikační kurzy nebudou realizovány. Byl tedy použit analogický postup jako při uzavírání rámcových smluv, ale žalobce měl za to, že institut rámcové smlouvy nelze bezesbytku využít v případě, kdy je veřejná zakázka dělena na jednotlivé části.

Podstatou klíčového žalobního bodu je tvrzení, že žalobce již v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí upozorňoval na to, že se žalovaný nijak nezabýval tím,

zda postup žalobce mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, tedy tento svůj závěr nemohl ani žádným způsobem odůvodnit. Totéž nyní žalobce namítá i vůči napadenému druhostupňovému rozhodnutí. Podle žalobce je nesporné, že v daném případě bylo uzavřeno několik smluv na veřejnou zakázku. Je i podle žalobce možné připustit, že se žalobce odchýlil od postupu stanoveného ZVZ – a byl k tomu veden snahou zajistit plynulý průběh rekvalifikační uchazečů a zájemců o zaměstnání v průběhu celého roku. Tento postup však podle žalobce podstatně neovlivnil ani nemohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Pro výběr byla totiž stanovena jasná kritéria, s nimiž žalobce nemohl nijak manipulovat, a žalobce neměl možnost ovlivnit výběr na základě své subjektivní úvahy. Na základě kritérií bylo stanoveno pořadí uchazečů. K žádnému ovlivnění nedošlo ani ve fázi realizace jednotlivých kurzů Všichni uchazeči, s nimiž byly uzavřeny smlouvy, znali podmínky a byli oslovení přesně v tom pořadí, ve kterém se umístili v rámci jednotlivých částí veřejné zakázky. Pouze v případě, že by uchazeč, který se umístil první v pořadí, nebyl schopen rekvalifikační kurz realizovat, byl by osloven druhý v pořadí. Ze spisu je patrné, že tento postup byl dodržen.

Dále žalobce namítá, že v případě části 3 a části 8 veřejné zakázky se vytýkaného pochybení ani nedopustil, protože v těchto částech uzavřel smlouvy vždy pouze s jedním uchazečem.

Navíc žalobce namítá, že i kdyby byla skutková podstata podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ naplněna, žalovaný se nezabýval otázkou společenské škodlivosti jednání, ačkoli posuzovat materiální stránku deliktu je nezbytné.

Ze shora uvedených důvodů navrhuje žalobce napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, setrává na svých závěrech, které prezentoval v napadeném rozhodnutí, na které odkazuje.

Podle žalovaného je správním deliktem podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ nejen jednání, které výběr nejvhodnější nabídky prokazatelně ovlivnilo, nýbrž i takové jednání, které pouze mělo potenciál tento výběr ovlivnit, aniž by nutně muselo k takovému ovlivnění prokazatelně dojít. Tato zákonná konstrukce tedy v sobě zahrnuje prvek jisté pravděpodobnosti, přičemž úvaha žalovaného nad případnými následky, které mohl postup žalobce teoreticky způsobit, je legální součástí jeho diskreční pravomoci.

Materiální stránka deliktu zohledněna byla při výměře pokuty (pokuta ve výši 100 000,- Kč při možné horní hranici pokuty ve výši 10 000 000,- Kč), prvostupňové rozhodnutí na str. 9 obsahuje podrobnou specifikaci skutečností, ve kterých je spatřován potenciál vlivu na výběr nevhodnější nabídky (mj. „...*mohlo dojít k situaci, kdy předmět veřejné zakázky nebude realizován uchazečem, jehož nabídka byla vybrána jako nevhodnější...*“).

Žalovaný tedy navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

I žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.); žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Rozsah přezkumu soudu byl ve vztahu k napadenému rozhodnutí žalovaného podle § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. vymezen v žalobě uplatněnými žalobními body.

Podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ (ve znění účinném do 31.12.2009, před účinností zákona č. 417/2009 Sb.) se zadavatel dopustí správního deliktu tím, že nedodrží postup stanovený tímto zákonem pro zadání veřejné zakázky, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nevhodnější nabídky, a uzavře smlouvu s uchazečem podle § 82.

Pro spáchání správního deliktu podle tohoto ustanovení (a pro uložení pokuty podle § 120 odst. 2 ZVZ) musí být prokázáno, že zadavatel porušil ZVZ, přitom k porušení ZVZ ze strany zadavatele došlo kvalifikovaným způsobem. Tento kvalifikovaný způsob porušení ZVZ (závažnější, „nebezpečnější“ porušení ZVZ) je dán tehdy, pokud kromě samotného nedodržení pravidla podávaného z některého z ustanovení ZVZ již došlo k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku a zároveň pokud samotné nedodržení pravidla podávaného z některého z ustanovení ZVZ buď podstatně ovlivnilo, nebo mohlo podstatně ovlivnit výběr nevhodnější nabídky. Jestliže žalovaný deklaruje spáchání správního deliktu podle uvedeného ustanovení, musí se všemi třemi právě uvedenými znaky tohoto správního deliktu zabývat a musí naplnění všech těchto tří znaků prokázat.

Při aplikaci § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ je tedy třeba rozlišovat mezi porušením ZVZ (tedy nedodržením postupu podle ZVZ, tj. porušením pravidla vyplývajícího z některého z ustanovení ZVZ) na straně jedné a takovým porušením ZVZ, které zároveň podstatně ovlivnilo nebo mohlo podstatně ovlivnit výběr nevhodnější nabídky. Aby byl spáchán správní delikt, musí dojít k porušení ZVZ, avšak porušení

ZVZ ještě samo o sobě neznamená, že by byl spáchán správní delikt podle tohoto ustanovení.

Přezkum napadeného rozhodnutí je s ohledem na jeho skutkovou větu a uplatněné žalobní body třeba rozdělit do dvou otázek:

1. zda je prokázané a odůvodněné, že v částech 1, 2, 3, 4, 5, 8, 10, 12, 14, 15, 17 a 18 veřejné zakázky uzavřel žalobce smlouvu i s dalšími uchazeči, resp. zda je to prokázané a odůvodněné ve vztahu k částem 3 a 8 veřejné zakázky;
2. zda je prokázané a odůvodněné, že postup žalobce mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

Nejprve se tedy zdejší soud zabýval žalobním bodem, podle něhož se žalobce v případech zahrnutých do skutkové věty prvostupňového rozhodnutí, napadeným rozhodnutím potvrzeného, a sice v případech části 3 a části 8 veřejné zakázky, porušení ZVZ nedopustil, neboť v těchto částech uzavřel smlouvy vždy pouze s jedním uchazečem. V této části shledal žalobu důvodnou.

Z dokumentace předložené žalobcem plyne, že veřejná zakázka byla rozdělena na 20 částí, každá z nich byla samostatně pojmenována a na každou z nich bylo možno podávat samostatné nabídky (na částečné plnění v rámci jedné veřejné zakázky).

Předmět veřejné zakázky byl ve vztahu k její části 3 vymezen jako „*Rekvalifikační kurzy v oblasti rozšíření řid. oprávnění a školení pro získání profesního průkazu řidiče z povolání*“.

Takto vymezenému předmětu plnění odpovídá smlouva uzavřená mezi žalobcem a Autobaro s.r.o.

Ve vztahu k části 8 byl předmět veřejné zakázky vymezen jako „*Rekvalifikační kurzy v oblasti svařování – 8A, 8B*“. Pod označením „8A“ jsou uváděny kurzy „*Děčínsko*“, pod označením „8B“ jsou uváděny kurzy „*Rumbursko*“. V části „8“ („8A“ i „8B“) je plnění specifikováno jako „*svařování obalenou elektrodou ...*“, „*svařování tavící se elektrodou v aktivním plynu ...*“, „*svařování nerez oceli...*“, „*svařování hliníku a hliníkových slitin...*“, „*svařování kyslíko-acetylenovým plamenem ...*“ a „*řezání a drážkování kyslíkem...*“.

Takto vymezenému předmětu plnění ve vztahu k „*Děčínsku*“ (tedy „8A“) odpovídá smlouva uzavřená mezi žalobcem a ing. Michalem Kolářem. Ve vztahu k „*Rumbursku*“ (tedy „8B“) odpovídá takto vymezenému předmětu plnění smlouva uzavřená mezi žalobcem a Romanem Trnkou.

Ve vztahu k částem 3 a 8 jsou tedy součástí dokumentace pouze právě uvedené smlouvy. Žádné smlouvy uzavřené s jinými uchazeči dokumentací neprocházejí. Kopie žádných smluv uzavřených s jinými uchazeči nejsou založeny ani ve správním spisu. Tomu, že jiné smlouvy uzavřeny nebyly, odpovídá i text smluv, kde chybí jinak obvyklá pasáž o tom, že smluvní strany berou na vědomí příslušné pořadí, v jakém se uchazeči o veřejnou zakázku umístili (s uvedením pořadí jednotlivých uchazečů – obvykle je tato dikce obsažena v čl. I. jednotlivých smluv, které s více uchazeči uzavřeny byly). To rovněž odpovídá tabulkám hodnocení nabídek („Souhrnné tabulky + Vyhodnocení“) týkajícím se částí 3 a 8; v případě části 3 je uvedena pouze jediná nabídka (Autobaro s.r.o.), v částech 8A i 8B je uvedena také vždy pouze jedna nabídka – tj. nabídka ing. Michala Koláře – TESTVAR a nabídka Romana Trnky; v případě části označené „8B“ byla druhá nabídka ing. Michala Koláře vyřazena a uchazeč vyloučen, to odpovídá oznámení o vyloučení tohoto uchazeče ze dne 9.6.2009. Zbylý obsah předložené dokumentace právě uvedenému nijak neodporuje. Ani správní spis žádnou skutečnost, z níž by bylo možné dovozovat uzavření většího počtu smluv na veřejnou zakázku v částech 3 a 8, neobsahuje. Ani z napadeného a jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí nelze seznat, co konkrétně (tedy jaký podklad rozhodnutí) vedlo žalovaného k závěru, že v těchto případech uzavřel žalobce smlouvy s více dodavateli; žalovaný vždy pouze vyjmenovává jednotlivé části veřejné zakázky, kde mělo být uzavřeno více smluv, neuvádí však, z čeho konkrétně tato skutečnost plyne.

Zdejší soud tedy dospívá k závěru, že napadené rozhodnutí je zatíženo vadou řízení. V napadeném rozhodnutí chybí důvody, o které žalovaný opírá závěr obsažený ve skutkové větě výroku prvostupňového rozhodnutí, a sice že žalobce neuzavřel smlouvu na realizaci veřejné zakázky „*Rekvalifikační kurzy*“ zadávané v otevřeném řízení pouze s vybraným uchazečem, ale v částech 3 a 8 veřejné zakázky i s dalšími uchazeči o veřejnou zakázku, čímž nedodržel postup stanovený v § 82 odst. 2 a 3 ZVZ. Zároveň skutkový stav, který vzal žalovaný v této otázce za základ svého rozhodnutí a který promítá do svých skutkových zjištění, která následně právně hodnotí, nemá oporu ve správním spisu.

Z napadeného rozhodnutí tedy jednak nelze seznat, z jakých konkrétních důvodů žalovaný ke svému závěru ohledně uzavření smluv s více uchazeči v případě částí 3 a 8 veřejné zakázky dospěl, tj. o jaký podklad rozhodnutí toto své skutkové zjištění opírá, navíc toto jeho skutkové zjištění nemá oporu ve spisu – a je dokonce v rozporu se žalobcem předloženou dokumentací, jíž měl k dispozici ve správním řízení i sám žalovaný. Jestliže porušení § 82 odst. 2 a 3 ZVZ spočívající v uzavření smluv s více uchazeči v případě částí 3 a 8 veřejné zakázky bylo znakem správního deliktu (v rámci prvního znaku deliktu, tj. samotného porušení ZVZ) a jestliže k takovému zjištění chybí podklad, pak jde o vadu natolik podstatnou, že tato vada nutně atakuje zákonnost napadeného rozhodnutí.

Již ze shora uvedeného zdejší soud dovozuje, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. a) i b) s.ř.s. Podle zdejšího soudu není společné naplnění obou těchto důvodů *a priori* vyloučeno. Vztaheno na věc právě projednávanou má pak zdejší soud za to, že shora uvedená zjištění odůvodňují závěr o tom, že jsou ke zrušení napadeného rozhodnutí dány současně oba právě uvedené důvody, jež ve svém souhrnu, i každý jednotlivě, odůvodňují zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému podle § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení, aniž by zdejší soud musel zkoumat, který z obou důvodů předchází druhému, tj. který z uvedených dvou důvodů vyvolává vadu řízení primárně, tedy o který z obou důvodů má zdejší soud závěr o zrušení napadeného rozhodnutí opřít jako o „hlavní důvod“.

Z pohledu dalšího řízení před žalovaným je podle zdejšího soudu namístě zabývat se žalobou i v té části, v níž je obsažen klíčový žalobní bod, a sice že žalobce již v rozkladu proti prvostupňovému rozhodnutí upozorňoval na to, že se žalovaný nijak nezabýval tím, zda postup žalobce mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, ale žalovaný se s tímto tvrzením řádně nevypořádal, naopak nedostatek v tomto směru je žalobně namítán i ve vztahu k samotnému napadenému rozhodnutí.

Jak již zdejší soud shora uvedl, samotné porušení ZVZ (tedy i kdyby závěr o porušení ZVZ byl žalovaným opřen o skutková zjištění vyplývající ze skutkového stavu, který by měl ve správním spisu oporu) ještě nepostačuje k naplnění všech znaků správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ.

Z téhož výkladu § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ ostatně vychází i žalovaný, neboť na str. 9 prvostupňového rozhodnutí, ve druhém odstavci, tento znak uvádí a dovozuje, že postup žalobce mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, neboť by mohlo dojít k situaci, kdy předmět veřejné zakázky nebude realizován uchazečem, jehož nabídka byla vybrána jako nejvhodnější. Právě z toho tedy žalovaný dovozuje naplnění znaku alespoň možnosti podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.

Žalobce skutečně v rozkladu tento závěr žalovaného zpochybňoval; součástí rozkladu (od druhého odstavce zdola na str. 2 rozkladu) učinil i argumentaci v tom směru, že každý z účastníků věděl, na jakém se umístil místě a v jakém pořadí budou oslovení s výzvami k realizaci jednotlivých kurzů, že pořadí i postup byl součástí uzavřených smluv a že postup žalobce nemohl výběr nejvhodnější nabídky ovlivnit, natož podstatně, neboť byla pro výběr stanovena jasná pravidla, dvě přesná, měřitelná kritéria a definovány váhy těchto kritérií a postup výpočtu bodového ohodnocení a výběru nejvhodnější nabídky, a že názor, že by mohlo dojít k situaci, že předmět veřejné zakázky nebude realizován uchazečem, jehož nabídka byla vybrána jako nejvhodnější, není odůvodněný. Žalobce tedy proti shora uvedenému závěru žalovaného v rozkladu na základě právě uvedené argumentace zdůrazňoval, že

uchazeči byli oslovováni v tom pořadí, na jakém se umístili, celá procedura byla předem jasná a navíc byla součástí textu jednotlivých smluv.

Na tuto rozkladovou argumentaci žalovaný v napadeném rozhodnutí nikterak nereagoval, přestože v rekapitulaci rozkladové argumentace tuto žalobcovu námitku stručně shrnul (bod 14. napadeného rozhodnutí). Žalovaný pouze odkázal na prvostupňové rozhodnutí a souhrnně bez odůvodnění uzavřel, že žalovaný v prvním stupni postupoval správně, když rozhodl tak, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ. Naplnění tohoto správního deliktu však v napadeném rozhodnutí vázal pouze na zjištění porušení § 82 odst. 2 a 3 ZVZ a otázku podstatného ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky nevypořádal ani takto souhrnně (bod 22. napadeného rozhodnutí).

Žalobce tedy argumentoval proti závěru ohledně ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky a napadené rozhodnutí se touto otázkou nezabývá. Odpověď na otázku, proč žalovaný nepovažuje skutečnost, že uchazeči byli oslovováni v tom pořadí, na jakém se umístili, což bylo procedurou předem jasnou, za skutečnost nevyvracející jeho závěr ohledně ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, tedy nevyplývá z napadeného rozhodnutí výslovně, navíc však neplyne ani z kontextu celkového obsahu napadeného rozhodnutí a nelze ji konečně dovést ani nepřímou ze souvislostí argumentace obsažené v rozhodnutí napadeném a v rozhodnutí jemu předcházejícím – prvostupňovém.

Zvláště v kontextu úvah obsažených v posledním odstavci na str. 8 a v prvním a třetím odstavci na str. 9 prvostupňového rozhodnutí není patrné, jak žalovaný považuje postup žalobce za způsobilý ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, když sám uvádí, že žalobce z jím uváděných důvodů měl uzavírat rámcové smlouvy, a zdůrazňuje, že žalobce *de facto* postupoval tak, jako by uzavíral rámcové smlouvy (byť tak nepostupoval formálně), a že odlišnosti při uzavírání rámcových smluv oproti tomu typu zadávacího řízení, jaký žalobce zvolil, jsou obsaženy jen na několika místech. Žalovaný tu vypočítává odlišnosti vyplývající z § 13 odst. 7, z § 89 a násl. a z § 82 odst. 4 ZVZ.

Ust. § 13 odst. 7 ZVZ stanoví pravidlo pro výpočet předpokládané hodnoty veřejné zakázky coby maximální hodnotu všech veřejných zakázek zadaných za trvání rámcové smlouvy, avšak ze spisu nevyplývá, že by tento postup fakticky žalobce nedodržel, neboť předpokládaná hodnota veřejné zakázky byla dána souhrnem všech plnění, která měla být realizována.

Ust. § 82 odst. 4 ZVZ upravuje situaci, kdy některý z vybraných uchazečů odmítne uzavřít smlouvu nebo neposkytne potřebnou součinnost k uzavření rámcové smlouvy; v takovém případě může zadavatel pro naplnění stanoveného počtu účastníků rámcové smlouvy uzavřít rámcovou smlouvu s dalším uchazečem, jehož nabídka byla hodnocena; případně může uzavřít rámcovou smlouvu i s nižším počtem

uchazečů. Ani z tohoto pravidla se postup žalobce nevymykal; naopak přesně toto pojetí žalobce zamýšlel.

Žalobce sice svým postupem mohl porušit některá pravidla podávaná z § 89 a násl. ZVZ, především týkající se počtu uchazečů, s nimiž by musela být rámcová smlouva uzavřena, ale ani z prvostupňového rozhodnutí neplyne, jakým konkrétním krokem by výběr nejvhodnější nabídky mohl být oproti pravidlům stanoveným pro uzavírání rámcových smluv ovlivněn. Uvedený nedostatek nebyl ani v napadeném rozhodnutí zhojen, přestože (jak shora uvedeno) žalobce argumentoval tím, že primárně mělo být plnění poskytováno tím uchazečem, který se v jednotlivých částech veřejné zakázky umístil na prvním pořadí, pokud by poskytl při uzavírání „dohod“ na jednotlivá plnění řádnou součinnost.

Z právě uvedeného podle zdejšího soudu plyne, že nedostatek vypořádání se s rozkladovou argumentací v napadeném rozhodnutí není nedostatkem bagatelním, který by nemohl mít vliv na celkové posouzení věci, případně nedostatkem formálním, který by bylo možno zhojit kontextuálním výkladem úvah obsažených v obou po sobě jdoucích rozhodnutích žalovaného. Rozkladová námitka nezdůvodnění ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky nebyla námitkou obecnou, jež by byla podána pouze coby obecný nesouhlas se závěry obsaženými v prvostupňovém rozhodnutí, kterou by bylo možno za určitých okolností vypořádat obecným odkazem na předchozí prvostupňové rozhodnutí (pokud by se předchozí rozhodnutí touto otázkou zabývalo). Tato námitka byla opřena o argumentaci reagující na stručný závěr žalovaného ohledně možnosti ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky (což byl závěr pro dovození správního deliktu klíčový) a jednalo se o námitku podstatnou.

Musí se tu tedy za daného stavu uplatnit pravidlo judikované již Vrchním soudem v Praze v rozsudku ze dne 26.2.1993, č.j. 6A 48/92-23 (Soudní judikatura ve věcech správních, č. 27/2000), podle něhož z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí a proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, a Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27.2.2008, č.j. 6 As 1/2007-145 (www.nssoud.cz), podle něhož lze sice v obecné rovině připustit, aby odvolací orgán v případě, že se ztotožňuje s argumentací prvostupňového orgánu, na jeho odůvodnění odkázal, avšak nikoli za situace, kdy je v odvolání předestřena argumentace zpochybňující závěry orgánu prvního stupně a jeho úsudek o věci; za takové situace odvolací orgán nemůže bez dalšího odkázat na argumentaci orgánu prvního stupně, aniž by se dostatečně konkrétně a srozumitelně se zpochybňující argumentací uvedenou v odvolání vypořádal.

V právě projednávané věci tedy nebyla v napadeném rozhodnutí, ale ani v předcházejícím prvostupňovém rozhodnutí, srozumitelně zodpovězena klíčová

otázka, proč postup žalobce mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, když zároveň platí, že:

1. s uchazeči byly uzavřeny smlouvy podle výsledku hodnocení nabídek, a tedy podle výběru nejvhodnější nabídky;
2. uchazeči byli po uzavření smluv oslovováni v tom pořadí, na jakém se umístili;
3. celá tato procedura byla předem jasná a její popis tvořil navíc součást textu jednotlivých smluv;
4. postup žalobce byl podle žalovaného *de facto* postupem při uzavírání rámcových smluv, které žalobce i podle názoru žalovaného měl pro dosažení svého záměru uzavírat.

Proto se tu podle zdejšího soudu nutně musí uplatnit závěr, judikovaný Nejvyšším správním soudem např. v rozsudku ze dne 23.7.2008, č. j. 3 As 51/2007-84, publikovaném ve Sb. NSS pod č. 1282/2007, podle něhož nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí zpravidla spočívající v nedostatku jeho důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Právě uvedený důvod by tedy byl dalším důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro vadu řízení, konkrétně pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., a pro vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s.

V dalším řízení nechť se tedy žalovaný zabývá otázkou týkající se jednotlivých částí veřejné zakázky a počtů smluv, které ve vztahu k těmto jednotlivým částem veřejné zakázky žalobce uzavřel, a shora uvedenou otázkou vlivu postupu žalobce na výběr nejvhodnější nabídky ve světle žalobcovy argumentace.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s.

Žalobce byl ve věci procesně úspěšným, proto mu náleží náhrada nákladů řízení proti žalovanému. Z obsahu soudního spisu bylo zjištěno, že žalobci vznikly náklady spočívající v zaplacení soudního poplatku ve výši 2 000,- Kč; jejich náhradu proto soud žalobci přiznal společně s náklady právního zastoupení ve výši 7 200,- Kč (3 úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika – po 2 100,- Kč společně se třemi režijními paušály po 300,- Kč, to vše podle § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ ve spojení s § 13 odst. 3, § 7 a § 9 odst. 3 písm. f/ vyhlášky č. 177/1996 Sb.,

advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů), celkem tedy ve výši 9 200,- Kč. K zaplacení stanovil soud žalovanému přiměřenou lhůtu.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí je přípustná kasační stížnost za podmínek uvedených v § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 7. října 2011

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Gazdová